

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

(Lovforslag nr. 14. Fremsat 24/1 75).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Knud Damgaard (S):

Allerede det oprindelige lejelovsforslag, som blev fremsat af den tidligere regering, svarede på væsentlige områder til det udspil, som blev gjort af den socialdemokratiske boligminister i 1973, og var i nøje overensstemmelse med mit partis tanker om en moderne lejelovs indhold. Det var altså et forslag, som på en række vigtige punkter imødekom socialdemokratiske boligønsker. Det gælder ikke alene indførelse af et moderne beboerdemokrati, men også forslagene til løsning af en række af de tungtvejende problemer, som er knyttet til et lejerforhold.

Mange vil, når dette forslag er vedtaget, føle sig tryggere i den boligmæssige hverdag, end de var det tidligere. Opsigelighed og effektiv bytteret udgør vigtige sider af forslaget, og på de områder, hvor jeg som mit partis ordfører havde ønsker eller indvendinger at gøre, da forslaget sidst var til behandling her i salen, er der siden blevet givet store, ja, næsten maksimale indrømmelser.

Det gælder f. eks. vort ønske om en tilidsmandsbeskyttelse, som nu er sikret gennem forbud mod opsigelse af beboerrepræsentanter, og det gælder ikke mindst vort ønske om at opnå en forkøbsret. Dette er kommet med gennem en bestemmelse om tilbudspligt, når og hvor et beboerflertal har ønske om det. Desværre har det ikke været muligt at skabe enighed om regler, der sikrede det offentlige eller lejerne mulighed for at overtage forsømte ejendomme, og det bliver altså et forhold, som man må vende tilbage til ved en anden lejlighed. Men vi er altså glade for forkøbsretten, og jeg må indrømme, at jeg blev meget forbavset over at høre den afvisning heraf, som hr. Schlüter gav udtryk for under forhandlingerne i går. Jeg fik nærmest det indtryk, at hr. Schlüter fandt, at det var noget, der sådan var bragt ind i billedet i yderste øjeblik og hægtet på

under en mere eller mindre tilfældig afsluttende forhandling hos den tidligere boligminister. Jeg må gøre opmærksom på, at der fandt en kontinuerlig udvikling i det konservative standpunkt sted under forhandlingerne om disse ting, og skal henviser til, at den konservative ordfører hr. Bendix, under behandlingen af denne sag i oktober 1974 sagde — jeg citerer fra Folketingstidende 1974-75, 1. samling sp. 888:

„Til hr. Knud Damgaards bemærkninger i første omgang om muligheder for, at lejerne kan overtage ejendomme og måske specielt økonomisk nødlidende ejendomme, vil jeg sige, at det forekommer interessant. Vi har hørt de betragtninger fremført før fra socialdemokratiets side. Vi vil godt med det samme sige, at det interesserer os at høre nærmere, hvordan socialdemokratiet forestiller sig dette. Jeg skal ikke tage stilling til det, men en sådan stadig udbredelse af ejendomsretten, som der ligger i dette i realiteten, interesserer naturligvis det konservative folkeparti.“

Det interesserede også de andre partier og med ganske god grund, hvorfor der under forhandlingen kom gentagne tilkendegivelser fra konservativ side, som altså endte med, at man accepterede denne tilføjelse ved afpuksningen hos den tidligere boligminister. Jeg synes, dette skal siges på dette tidspunkt.

Så har der i øvrigt været megen debat om lejeloven og de mange menneskers ønske om at kunne holde små husdyr, katte eller hunde; og alle vi, som selv holder af hunde — jeg har den fornemmelse, at sådan en stor schæfer er noget af det mest trofaste, man kan have med at gøre — ser da gerne, at der gives bedre muligheder. De sager, som har været fremme om enlige og ensomme mennesker, der er dybt ulykkelige over at skulle skille sig af med deres hund eller kat, bliver forstået af enhver, som betragter hunden som et kært medlem af familien. Jeg tror, det ville være lettere at løse de problemer inden for rammerne af beboerdemokratiet, hvis alle de mennesker, som holder af deres små husdyr, ville forsøge at respektere den kendsgerning, at der er andre beboere, som ikke er lige så glade for deres hunde og katte, som de selv er. De forhold må man vænne sig til at indrette hundes og kattes gøren og laden efter. Lever man op til de